

Hilsningstale på Idrettstinget
Oslo 7. mai 1987.

Med forbehold om endringer

Statsminister
Gro Harlem Brundtland

SPERRET til 7.5 kl 1100

På vegne av den norske regjering er det en glede å hilse det store antall tingrepresentanter og ledere for norsk idrett.

Dere representerer vår tids største folkebevegelse, med 1,6 millioner enkeltmedlemmer. Bredden i idrettsbevegelsen illustreres også av de sakene dere skal behandle: Idrett for barn - for kvinner - for psykisk utviklingshemmede. Og dere ser - med rette - idretten i sammenheng med arbeidet for helse og trivsel.

Det arbeid som gjøres, over det ganske land er en viktig kulturfaktor og sprer engasjement, glede og utfoldelse. Betydningen av idretten står sterkt i det norske folk, og dere har selv bidratt til å forsterke disse holdningene, og å øke den politiske støtten for norsk idrett.

Sakene viser Idrettsforbundets vilje og evne til å tjene både toppidretten og masseidretten - og til å se idrettens plass og rolle i en bredere sammenheng. Det viser det samfunnsansvar en så stor og innflytelsesrik bevegelse har og at den er seg dette bevisst.

Vi gleder oss alle over topp-prestasjonene. Vi låner alle prestisje fra idrettsutøvere som hevder seg internasjonalt. Vi vil gjerne alle ha en liten andel i seirene. Kanskje skjer det også med en viss rett. Gjennom lokale og sentrale myndigheters bidrag har samfunnet for lengst erkjent at det også har et ansvar for idrettsarbeidet. Likevel vet vi alle at den avgjort største innsatsen gjøres av ledere, foreldre og de aktive selv, gjennom det daglige strev og arbeid i lagene.

Men om vi alle er stolte over topp-prestasjonene, er det bredden i arbeidet som gjør idretten til en massebevegelse. Som gjør den til en viktig del av vårt samlede kulturliv. Som gjør den til en katalysator for egenaktivitet og samarbeid og som skaper tilhørighet i nærmiljøet. Et godt idrettsmiljø gir spesielt barn og unge et tilbud hvor de får utfolde seg, utvikle seg og oppleve fellesskap med andre.

Idrettsbevegelsen omfatter også de mange som ikke driver det idrettslige lenger enn til trimmen. Men - både for den enkelte og for samfunnet - er dette en viktig del av tilbudet. Det gir økt trivsel, overskudd og bedre helse. Det er med på å høyne vår livsstandard.

Og så vet vi at det er bredden som avgjør hvor høyt toppen på byggverket kan nå. Samtidig som topp-prestasjonene gir inspirasjon og drivkraft nedover i rekkene.

Som dere er kjent med har Regjeringen i vår foreslått for Stortinget at tippenøkkelen endres slik at idrettens andel av tippeoverskuddet fra og med spilleåret 1987 øker fra 55 prosent til 67,5 prosent.

Hva dette betyr i kroner vil avhenge av tippeomsetningen, men de ekstramidler denne endringen betyr, bør investeres i flere idrettsanlegg rundt om i landet.

Regjeringen har også vedtatt nye forskrifter for fordeling av tippemidlene. Dette åpner for delegering av ansvar fra stat til fylkeskommune ved sluttbehandling av innkomne søknader og tildeling av tippemidler til idrettsanlegg i kommunene. I praksis betyr dette at søkerne rykker ett skritt nærmere den instans hvor avgjørelsen tas, noe som samsvarer godt med ønsket om større lokalt ansvar og bestemmelsesrett.

I forbindelse med Lillehammers søknad til Den internasjonale olympiske komité om å få arrangere vinter-OL i 1994 har Regjeringen anbefalt Stortinget å gi en statsgaranti på ca. 1,8 milliarder kroner. For å øke støtten til Lillehammers kandidatur, er kommunen gitt tilsagn om 25 millioner kroner i tippemidler til bygging av en kombinert ishall og idrettshall.

Dette prosjektet skal påbegynnes i god tid før IOC høsten 1988 avgjør hvor OL i 1994 skal arrangeres. I tillegg til tippemidler til idrettshall i Lillehammer, er det gitt tilsagn om 25 millioner kroner til utbygging av alpint riksanlegg og 2,75 millioner kroner til riksanlegg for freestyle i Hafjell i Øyer kommune.

Disse anlegg bygges for så vidt ut uavhengig av et eventuelt OL, men vi håper jo at de også skal kunne benyttes i et OL i 1994.

Norges Idrettsforbund har i vår lagt frem en utbyggingsplan for idrettsanlegg på ulike nivåer. Planens hovedmålsetting samsvarer godt med statens prinsipielle målsetting om å se idrettens anleggsbehov i sammenheng med de øvrige utbyggingsbehov, i den enkelte kommune, fylke og på riksplan.

Jeg forstår Idrettsforbundets utbyggingsplan slik at det bl.a. er ønskelig med en bedre og mer samordnet planlegging av hvilke idrettsanlegg som skal gis offentlige tilskudd, og jeg tror ikke det skal være vanskelig å komme til enighet om et slikt opplegg. Det er for eksempel en rimelig målsetting at det etter hvert skal bygges ett riksanlegg pr. idrettsgren i Norge.

Regjeringen er glad for den klare og konsekvente holdning norsk idrett inntar til internasjonale problemsaker.

Utviklingen i svært mange europeiske land har i de senere årene bekreftet behovet for forebyggende tiltak og beredskap når det gjelder voldsbruk ved idrettsstevner. Norsk idrett har heldigvis vært spart for tribunebråk og voldsproblemer slik vi kjenner det fra utlandet, men vi har selvsagt ingen garanti for at de nåværende relativt rolige og harmoniske forhold blant norsk idrettspublikum vil forbli slik i fremtiden.

Det er viktig at idrettsforbundets og særforbundenes holdningsskapende arbeid på dette området fortsetter.

Regjeringen ser på "Den europeiske konvensjon om tribunevold av 19. august 1985" som et internasjonalt mottiltak mot voldsproblemer i idretten, og besluttet 27. mars i år at Norge skal ratifisere konvensjonen.

Jeg vil også benytte denne anledningen til å berømme norsk idrett for sitt initiativ og engasjement ved utarbeidelsen av Det europeiske charter om: Idrett for alle. Norge var selve drivkraften i dette arbeidet. Charteret om "Idrett for alle" er selve basisen for idretten som en vidtomfattende folkebevegelse.

Jeg vil få ønske alle utsendinger en god tingsamling her i Sandvika og lykke til med det videre arbeidet hver på deres plass til beste for norsk idrett og hele vårt samfunn.